

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

JORDI PERDIGÓ

►► L'Estadi Olímpic Lluís Companys buit, ahir, amb una postal d'un dia de competició en primer terme.

La identitat de l'Estadi Olímpic

L'entrada és lliure i dissabte uns 30 turistes seguien les indicacions d'una guia que els explicava que l'Estadi Olímpic Lluís Companys és, en part, la història del segle XX en aquesta ciutat. La neu s'estava fonent, i aquí i allà s'acumulava l'aigua en petits bassals. Cada any entre 80.000 i 100.000 persones visiten el que va ser la carta de presentació de la Barcelona actual al món, i que avui viu en una mena de llimbs identitaris: els d'una gran història que busca colar-se en el present.

Han passat 21 anys des de la cita olímpica barcelonina i, tot i que el 1992 encara perviu en la memòria col·lectiva de Barcelona, per a altres és història comptada i, a més, breu. Des de fa dos anys, els universitaris de primer any expliquen que ells són postolímpics, sabedors que hi ha un abans i un després del 1992 i un molt després, on se situen ells. Gairebé tots han visitat l'estadi, alguns hi han anat per a un concert, i poca cosa més.

Els estadis olímpics que existeixen al món tenen els mateixos problemes d'identitat. La crisi ha acabat amb els grecs, que s'han convertit en una icona de la decadència. A Londres, el debat sobre que fer amb

les instal·lacions olímpiques va començar abans dels Jocs i encara no s'ha tancat.

Els últims 21 anys, l'Estadi Olímpic barceloní ha sigut el que ha pogut: escenari de concerts multitudinaris o casa temporal d'esports diversos. Des del 1991 fins al 2001, any en què va ser rebatejat com a Estadi Olímpic de Lluís Companys, va ser la casa dels Barcelona Dragons i la ciutat va saber què era el futbol ame-

Els últims 21 anys, la instal·lació esportiva ha sigut el que ha pogut

ricà. Entre el 1997 i el 2009, el RCD Espanyol hi va tenir el seu camp. El 2010, s'hi va celebrar el Campionat Europeu d'atletisme. A finals d'aquell any, l'ajuntament va convocar un concurs per compartir la gestió de l'Anell Olímpic. S'hi va presentar només un candidat: una promotora musical nord-americana. El novembre del 2011, l'ajuntament va renunciar al concurs.

Dissabte, la immensitat de l'estadi convertia el grup de turistes en

anècdota. Encara no eren congressistes: no anaven en massa, vestits de blanc i negre, no buscaven les botigues de luxe –fins a tres persones em van preguntar per la de Dolce & Gabbana a prop del CCCB– com passava ahir al centre de la ciutat.

Inaugurat el 29

► El guia seguia l'explicació. L'antic estadi es va inaugurar durant l'Exposició Internacional del 1929. Llavors, era la boxa l'esport de les masses a Barcelona. La ciutat va aspirar a organitzar els Jocs del 1936 i l'estadi va ser la principal carta barcelonina. **Hitler** es va quedar amb aquells Jocs. A Barcelona es va celebrar una Olimpíada Popular i més d'un atleta mallorquí va passar la guerra atrapat a la Península.

Durant el conflicte, va acollir refugiats, persones que ho havien perdut tot. Als 60, l'estadi va ser ocupat per famílies pobres que van fer de l'edifici casa seva. El 1986, quan Barcelona va ser escollida com a seu dels Jocs Olímpics, sobre aquell estadi vell, oblidat i abandonat es va aixecar el que avui dia també ja és història.

Després de l'explicació, els del grup es perdien per l'esplanada. La majestuositat del lloc difumina la dimensió humana: els turistes hi eren i no hi eren entre les fonts, a prop del Palau Sant Jordi. L'aigua esmorteïa les seves paraules i els diferents plans del paisatge els camuflava. Aquest estiu, a l'Anell Olímpic, se celebrarà el Mundial de natació, del 19 de juliol al 4 d'agost. ≡